

Aquesta vegada ens centrarem en els tords, ocells típicament hivernals, i concretament en el tord (*Turdus philomelos*) i en la grívia (*Turdus viscivorus*).

El tord en general són comuns i abundants durant l'hivern, sent el *T. philomelos* el que, en principi, tendrem més facilitat per veure. Així i tot són animals una mica esquius, possiblement per la persecució que pateixen aquí ja que són espècies cinegètiques. Per tant, conèixer el cant i altres sons de contacte o alarma serà també de molta utilitat per localitzar-los.

El tord

de mida més petita que per exemple la mèrlera, el veurem a primer cop d'ull com un ocell de color marró bastant homogeni per la part superior i claret per la part inferior. Si el podem observar un moment es distingeix el favat negre-marró que destaca sobre el pit i ventre. El pit i costats tenen tons ocres, el ventre i infracobertores caudals són de color blanc, i la part inferior de les ales també ocres. Si ens fixam amb el cap destaca la llista malar ben marcada que enmarquen el barbó i gola blancs, i la cella difuminada de color blanc-ocre. Els sons més típics que ens permetran detectar el tord són el cant i el "zit" que típicament fa en vol o quan és espantat del seu posador. El cant és el més melodiós de tots els que anomenam dins el grup general dels tords, d'aquí el seu nom científic *philomelos*; de fet, és l'únic tord que sentirem cantar a les Balears. Les seves melodies llargues i potents són fàcils de reconèixer i és junt amb el ropit el típic so dels camps i boscos a l'hivern.

La grívia

és l'espècie de tord més grossa que tenim passant l'hivern a les Balears, sient bastant menys comú que el tord i més localitzada.

El tord i la grívia

El disseny i dibuixos del plomatge de la grívia són semblants al del tord, però ja d'entrada detectarem que és un ocell més corpulent i més claret que el seu cosí *philomelos*. Les parts superiors són marró clar i més pàl·lid en la zona del carpó. També té més blanquinoses les cobertores grosses més externes i puntets blancs a les cobertores mitjanes. La coa és més llarga i amb els vèrtex de les rectrius externes blanquinosos. El favat del pit i ventre de la grívia és de puntets més redons que el del tord i sobre un fons més blanc. Si podem observar bé el cap veurem que també és en general més clar que el del tord, destaca una mitja lluna blanca que li enmarca la galta i la gola també blanca. Aquí a les Balears no sentirem cantar la grívia però si podem distingir el seu trek trek de reclam i so d'alarma.